

я почерних, ама не се вижда. Това е нов начин за лекуване, специално за столичаните.

— Е как се чувствуваш?

— Слава Богу. Сега съм добре. Режимът беше труден, но сега се чувствувам добре. С търпение всичко се постига.

— Значи на режим беше?

— Да, и какъв режим! Но, слава Богу, издържах до край. Нали ти казвам, всичко мина благополучно. Два месеца изтекоха като нищо. сега съм пак при вас... Ела де, ела да прием по едно кафе и да ти разправа.

Бае Вездесъщов ме хвана под ръка и сѐ така весел и усмихнат ме въвлече в кафенето.

Седнахме и си поръчахме кафе.

— Сега, — каза той, — слушай да ти разправа за моя двумесечен курорт. Аз, брате мой, мълчах, но сега ще ти разправа. Вие ме гледате в компанията весел, безгрижен, щастлив, и никой от вас не знаеше, че аз дълбоко страдам. Имах някакъв недъг, и той чоплеше душата ми непрестанно и не ми даваше покой. Но стисках яката и не се издавах пред хората. Знам, че на тая работа лекът е един, но где го. Нямах човек, който да ме спаси. Ни лекари, ни врачки, ни баячки. Мълчах и чаках развързката.

— Че от какво страдаше?

— Моята болест беше тежка, имах закъснели данъци.